

μας, καθὼς ἐκ τῆ ἐναντίας ἴσως καὶ ἡμεῖς ἐνεργῶμεν εἰς αὐτὰ, καὶ αἰκινήσεις τῆ ἡμετέρας πλανήτης ἐντυπῶνται εἰς ἐκεῖνα; ἰξόρομη, αὐ μερικὰ τέτων τῆ ἑρασίων σωμάτων δεῦ διωρίδηςαν εἰς κατοικίαν τῆ ἐξ ἡμῶν μετασάτων, καθὼς ἤδη τέτο εἰκάδη ἀπὸ πολλῆς; ἰξόρομη, ὅτι εἰς τίς δεῦ συγχωρεῖται νὰ ἔρχονται πάλιν εἰς ἡμᾶς, καὶ νὰ κάμνῃ αἰσθητικωτέραν τῆ μορφῶ των;

Ἰδὲ οἱ σοχασμοί, οἱ προβαλλόμενοι ἀπὸ τῶν ἀνώμων εἰς τὸ σύγγραμμά τε περὶ τῆς δυνατότητος τῆ ἐμφανισμῶν τῆ τεθνεώτων, καὶ τῆ φαντασμαμάτων! αὐ ἐσπεδάζομεν νὰ ἀναπτύξωμεν διεξοδικῶς τὸ μεμνημένον μετὰ τῆ ἀλήθειαν ψεύδος τῆ ἐνοιωῶν τε, ἐγινόμεθα πολλὰ διεξοδικοί. ὅθεν ἀς σημειώσωμεν μόνον τινὰ περὶ τέτο.

Ἡμεῖς βέβαια δεῦ γνωρίζομεν ὅλας τὰς δυνάμεις τῆ φύσεως, μήτε τῶν δημιουργημάτων, τῶν ἐκτὸς τῆ ἡμετέρας γῆς εἰς ἄλλας πλανήτας. ὅμως ἰξόρομη βεβαίως, ὅτι, τῆ ἀνθρώπου ἀποθανόντος, τὸ μέρος τε τὸ σωματικόν, καὶ αἰσθητὸν σήπεται, καὶ φθείρεται. πῶς λοιπὸν τὸ πνεῦμα, ὅ,τι κατῴκησεν εἰς τέτο τὸ θνητὸν μέρος, νὰ κάμνῃ ἑαυτὸ ὀρατὸν, ἀκεσὸν, καὶ αἰσθητὸν; αὐ τέτο ἀλήθειαι, τότε ἔπρεπε νὰ ἦναι ἅμα πνεῦμα, καὶ ἔχι πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀντιφάσκει. ταύτῃ τῆ ἀντίφασιν τῆ δείχνει ὁ ἴδιος ἀσασ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁμιλῶν πρὸς τὰς μαθητάς τε, ἐν ᾧ καὶ τὸν Λευκῶ κεφ. κδ. 37. λέγει αὐτοῖς· τὸ πνεῦμα σάρκα, καὶ ὅσα ἐκ ἔχει, καθὼς ἐμεθ θεωρεῖτε ἔχοντα. καὶ τίς ὁ Σωτὴρ βεβαιώνει μὴ τῆ ὑπαρξιν πνευματικῶν ἑσῶν, ὅμως ἀρνεῖται τὸν ἐμφανισμὸν αὐτῶν, καὶ τῶν τεθνεώτων. διότι θέλει
νὰ

να ἐλεύθερώσῃ τὰς μαθητάς τε ὑπὸ τὸν φόβον,
 ἐν ᾧ παρασάινει ἑαυτὸν αὐτοῖς ὁρατὸν, καὶ αὐ-
 τοὶ ἐνόμιζον ὅτι ἔβλεπον πνεῦμα, λέγων πρὸς
 αὐτὰς καὶ τὸν 38. σίχον. τί τεταραγμένοι
 ἐστέ; καὶ ἵνα τί λογισμοὶ ἀναβαίνου-
 σιν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν; ἴδετε τὰς
 χεῖράς μου, καὶ τὰς πόδας μου, ὅτι αὐ-
 τὸς ἐγώ εἰμι. ψηλαφήσατέ με, καὶ ἴ-
 δετε, ὅτι πνεῦμα σάρκα, καὶ ὅσα οὐκ
 ἔχει. ἀναμφιβόλως ὁ Λυζωπὴς θέλει νὰ εἰπῇ
 μὲν τὸ πνεῦμα, ἢ αἱ μετασᾶσαι ψυχαὶ
 ὡς ἀσώματα πράγματα, δεῦν ὑποπίπτει μῆτε
 εἰς τὴν ὄρασιν, μῆτε εἰς τὴν ἀφῶ. τὸ ὁρατὸν,
 καὶ αἰσθητὸν κρατεῖ μόνον περὶ τῶν σωματικῶν.
 λοιπὸν μὴ φοβεῖθε τὸ πνεῦμα, ἢ τὴν ἐσῖαν,
 τὰ μὴ ἔχοντα σωματικὴν φύσιν, ὡς μῆτε ὁρα-
 τὰ, μῆτε ἀκυσά, μῆτε ψηλαφητά. ὅθεν ἐκ τέ-
 των δῆλον, ὅτι πιστεύοντες εἰς τὰς ἐμφανισμοὺς
 τῶν θεσφωπῶν, καὶ τῶν φαντασμάτων, ἐναντιό-
 μεθα εἰς τὰς λόγους τῆ Ἰησοῦ. ἡ γνώμη τῆ πο-
 λάκις μνημονούθετος συγγραφέως, ὅτι αἱ πνεύ-
 ματικαὶ ἐσῖαι, ἢ αἱ μετασᾶσαι ψυχαὶ ἔχουσι
 λεπτὸν σῶμα, τὸ ὁποῖον συσέλλεσθαι διύαυται
 νὰ τὸ κάμνῃ ἀόρατον, εἶναι ἀτοπος, καὶ γελοιώ-
 δης. καὶ τὰς μυθώδεις τε διηγήσεις εἰς τὸν
 θαμνῶδες φαίνεται εἰς τὸ διωρισμῶν μέγεθος
 τε, καὶ μορφῶν, εἰς τὴν ὁποῖαν τὸν ἐγνωρίσα-
 μῶν ζῶντα. δεῦν νὰ γινῆ λοιπὸν τὸ παχύ του
 σῶμα ἀόρατον, ἔπειτα τὰ μέρη τε νὰ ἐκταθῶν
 παρὰ φύσιν, ὡς νὰ μὴ φαίνεται ἕκαστον. ἀλ-
 λ' αὖ ἐκτείνοντο ἕτω τὰ μέρη, δεῦν συμείχοντο
 πλέον. λοιπὸν ἕτως ἐγένετο σῶμα ῥοῶδες, τοῦ
 ὁποῖου τὰ μόρια καὶ μὲν τὴν μικροτάτῃ κίνησιν
 ἐχωρίζοντο ἀπ' ἀλλήλων, καὶ διεσκορπίζοντο παν-

τα-

ταχῆ, λοιπὸν ἢ μετασᾶσα ψυχὴ πᾶ νὰ εὕρη
 πάλιν τὰ διεσκορπισμῆα μέρη τῆ σώματός της,
 δεῖ νὰ εἰσθῆ με' αὐτά; τὸ ἀναφερόμενον ὑπὸ
 τῆ συγγραφίως δεῖ τὸν χαμαιλέοντα εἰς σαφή-
 νειαν τῆς δόξης τῆ πάντως δευ' δείχνει τίποτε.
 τῆτο τὸ μικρὸν ζῶον ἔχει πολλὰ μεγάλας πνύ-
 μονας, οἱ ὅποιοι πληρῶσι τὸ πλεῖστον μέρος τῆς
 κοιλίας τῆ. ὄθρο δεῖ τῆς εἰσπνοῆς, καὶ ἐκπνοῆς
 τῆ αἶρος διύαται πότε νὰ παχυῶη πολλὰ τὸ
 σῶμα τῆ, καὶ πότε νὰ τὸ λεπτιῶη. ἢ μεταβολὴ
 τῆ χρώματος τῆ, ἢ τῶ φαιῶ χρώματι τῆ χάλυ-
 βος ἑξομοιωμῆ, εἰς ὠχρῶν, καὶ μέλαιναν, συμ-
 βᾶνει τότε εἰς τὸ δέρμα τῆ τὸ λεπιδωτὸν, ὅταν
 τὸ ζῶον ἐρεθίζεται, ἢ ὀργίζεται, ποροερχομῆ
 ἐκ τῆς χολῆς, καθὼς καὶ ὁ ἰκτερος (ἢ κιτρινά-
 δα) τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκεῖνο δὲ, ὅπερ γράφει εἰς τὸ τερατώδες τοῦ
 βιβλίου περὶ τῶν πνύματικῶν ἐνεργειῶν τῶν
 ἐν ἄλλοις πλαυήταις δευτερότων πλασματῶν,
 ὅτι δηλαδὴ αὐταὶ ἐκτείνονται καὶ ἕως εἰς ἡμᾶς,
 καὶ συμπαθεῖσι με' ἡμᾶς, καθὼς καὶ ἡμεῖς ἐκ
 τῆ ἐναντίας ἴσως ἐνεργεῖμεν εἰς αὐτά. ὅτι μά-
 λιστα αἱ μετασᾶσαι ψυχαί, αἱ ἐν τῆ σελύῃ,
 ἢ ἐν ἄλλῳ τινὶ πλαυήτῃ, ἔχον τὴν δυνάμιν
 τῆ νὰ ἔρχονται πάλιν εἰς ἡμᾶς, καὶ νὰ ᾤθε-
 σαίνωσι τὴν μορφύτων, εἶναι λογισμοὶ πα-
 ράφρονες, καὶ ἐδεμιᾶς ἀναίρεσως ἀξιοί. διότι
 καὶ τὴν ἰδίαν τῆ ὁμολογίαν, αὐτὸς, νεώτερος
 ὢν, εἶδε συνεχῆστα ποροφητικὰ ονειράτα. ὡ-
 στε ὅσα συνέβαινον εἰς αὐτὸν, καὶ εἰς τῆς συγ-
 γνεῖς τῆ, καὶ γνωστῆς, τὰ ποροέβλεπτο αὐτὸς ἐν
 ονειράτι, καὶ τὰ ἐκοινολόγει δευτὸς εἰς ἐκεῖνος.
 ποῖος φρόνιμος πείθεται εἰς τὰς διηγήσεις τῆ
 τοιούτου παράφρονος; ᾤθεδείγματος ὅνεκα ἀς

ἔρα-

γραμμῶν ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ μόνοῦ τῶν ἑξῆς.

„Εἰς τὸν ἑπταετῆ πόλεμον (διηγείται) ἀπέθανε ἀπὸ πυρετὸν ὄξυ ἐν τῷ Βερολίῳ εἰς τῆ διδασκάλων τῶ γυμνασίῳ τῶ Γωακείμ ὀνομαζομένης. μικρὸν πρὸ τῶ θανάτου, ἐν ᾧ ἤδαιτο το ἤδη ἑαυτὸν κυριεύον λίαν ἀπὸ τῶ νόσον, ἦλθον οἱ Ρῶσοι εἰς τὸ Βερολίον. καθεῖς, αὐτῶν πλησιαζόντων, ἐπέταξε νὰ ἀσφαλίσῃ τὸ ἀργυρίον τε, καὶ χρυσίον. μερικὰς ἑβδομάδας μετὰ τὸν θάνατόν τε, ἄρχισαν νὰ φημίζωσιν εἰς τὸ γυμνάσιον, ὅτι αὐτὸς ἐβλέπετο ἐσπέρας ὡς φάσμα εἰς μίαν πὸν σοῶν. σχεδὸν ὅλοι οἱ μαθηταὶ διιχυρίζοντο ὅτι τὸν εἶδον καὶ ὅταν οἱ διδάσκαλοι μὲ πιθανὰς λόγους ἠγωνίζοντο νὰ τῆς καταπείσωσιν τὸ ἐναντίον, αὐτοὶ ἐπέμνον εἰς τὴν γνώμην των. ἐπειδὴ ἡ φήμη αὐτῆ διεδίδιτο μᾶλλον, καὶ πᾶσαν ἐσπέραν εῖας, καὶ πολλοὶ ἀπὸ τῆς παιδας διηγῶντο μὲ φρίκην εἰς τῆς προσημαρμῆς αὐτῶν, ὅτι τὸ φαινόμενον εὐρίσκετο πάλιν εἰς τῶν σοῶν. ἐν μιᾷ ἐσπέρα ὑπῆγαν ὅλοι ὁμῶς ἐκεῖσε. ἀφ' ἧ περιέμειναν ὀλίγον, εἶδον τὸ πνεῦμα πλησιάζον πρὸς αὐτῆς σαλευόμενον εἰς τὴν ἀέρα, καὶ τελευταῖον σταθῶν, καὶ βαλὸν τὸν πόδα τε εἰς εῖα τόπον τῶ ἐδάφους, δεικνύον ἐκεῖ. εῖας ἀπὸ αὐτῆς μὴ φοβηθεῖς παντελῶς ἐπλησίασε, καὶ ἐσημείωσε τὸν τόπον. μετ' ὅ τὸ φάσμα ὑφανίθη. ὅθου ἔκλεισαν τῶν σοῶν. τῶν ἄλλων ἡμέραν ἀνοίξαντες τὴν πάλιν, ἔσκαφαν τὸν τόπον, καὶ εὔρον χυτεῖδιον μὲ χήματα, ἐπαύω εἰς τὸ ὅποιον ἔκειτο γραμματίον, ταῦτα περιέχον· διὰ τὴν μητέρα με! αὐτῆ ἡ πτωχὴ χήρα, ἥτις κατῶκει εἰς τὸ Φραγκοφῆρτον, ἔλαβεν ὅ,τι τῆ ἀφῆσεν ὁ υἱὸς τῆς μετὰ τὸν θάνατόν τε.

Εκ

Ἐκ πρώτης ὄψεως καταλαμβάνομεν εὖθὺς τὸ πεπλασμένον τῆς τοιαύτης διηγήσεως. ὁ υἱὸς ἄνθρωπος, ὅταν πισδύη πῶς βλέπει πνεῦμα, τάχα εἶναι τόσον ἄφοβος, ὥστε νὰ πλησιάσῃ εἰς αὐτὸ, ἢ νὰ σημειώσῃ τὸν τόπον, τὸν δειχθέντα μὲ τὸν πόδα τε; ὅτι ὅμως τὸ πρᾶγμα ὁμοιάζει μὲ ἀληθῆ μυθολογίαν, τὸ μαρτυροῦσιν οἱ τότε ὄντες εἰς τὸ γυμνάσιον. εἰς τις, ὁ ὁποῖος μετ' ὀλίγα ἔτι ἐδιδάχθη εἰς αὐτὸ τὸ σχολεῖον, ἢ πῶρα κατοικεῖ εἰς τὸν τόπον, ὅπως καὶ ἐγὼ (ὁ συγγραφεὺς) βεβαιῶναι μὲ ὄρκον, ὅτι ποτὲ δὲν ἤκουσε τίποτε περὶ τῆς μάλισα ἢ διιχυρίζεσθαι, ὅτι ἢ σοὶ πῶς δὲν ἐδιδάχθη νὰ κλειδῆ. λοιπὸν ἀδικῶμεν τὸν ἀνώνυμον συγγραφεῖα, μεμφομένην αὐτὸν, ὅτι ἐμπεδοῖ τὰς δειξέειν μὲ συμβεβηκότα, ὅπως δὲν ἔγιναν ποτὲ, ἢ ἀγνοεῖται νὰ ἐπικυρώσῃ μὲ τῆτο τὴν πίσιν εἰς τὰς ἐμφανισμὲς τῶν τεθνεώτων, ἐναντιωμένους εἰς τὰς ἀποχρῶντας λόγους τῆς νόσας, καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἰησῦ;

Μάλισα κάποιος Σχβεδενβόργ εἰς τὴν Ἑλμίας, (Στόκχολμ) βασιλεύσαν τῆς Σουηκίας, ἐφημίζετο πάλαι μεγάλως μεταξὺ τῶν βλέπόντων τὰ φαντάσματα. ἔτος εἶχε μὲν ἱκανὰς γνώσεις, καὶ ιδέας τῆς φυσικῆς, καὶ ἄλλων ἐπισημῶν. ὅμως αἰ εἰδήσεις τε ἀπὸ τὸν πνευματικὸν κόσμον ἦσαν γοητεῖαι ἢ ἀθύρματα τῆς σφοδρῶς κινεμένης, καὶ ἀτάκτου φαντασίας, τὰ ὅποια αὐτὸς ἐνόμιζεν ὡς ἀληθῆ αἰδήματα. ἢ ἐξῆς περιέσασιν τὸν ἐφήμησε πολλά. ἢ τότε βασίλισσα τῆς Σουηκίας Λυδοβίκη Οὐλείκη ἐπεθύμει νὰ μάθῃ παρ' αὐτῆς, ὅτι ὁ πρὸ ὀλίγου ἀποθανὼν ἀδελφός της, ὁ Πείγκιφ τῆς Πρωσίας, δὲν ἐπλήτισεν εἰς μίαν ἑπιστολίαν της. ὁ Σχβεδενβόργ

βόργυ ὑπερέθη εἰς τὴν βασίλισσαν τὴν πρε-
 τήτε ἀπόκρυσιν, εἰς δὲ ἄσημα κ' ὡρῶν, ἀφ' οὗ
 σιωμιλήση ἐντὸς τήτε τῆ καιρῆ μὲ τὸ πνεῦμα
 τῆ ἀποθανόντος Πείγκιπος. μὲ παρέλθουσιν τῆ
 διοριστέας καιρῆ διηγείται εἰς τὴν βασίλισ-
 σαν, εἰς μίαν μουσικῶν ἐντόξιν, ὅχι μόνον τῆ
 ἐν τῇ ἐπιστολῇ περιεχόμενα, τῆ γραφείσῃ πα-
 ρ' αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τὰς αἰτίας, δι' αἷς δὲν ἔλα-
 βον ἀπόκρυσιν ἀπὸ τὸν Πείγκιπα, ἡ βασίλισ-
 σα, ἦσα πληροφορημένη, ὅτι κανεῖς ἄλλος,
 ἐκτὸς αὐτῆς, καὶ τῆ ἀποθανόντος ἀδελφῆ, δὲν ἴ-
 ξόρθε τίποτε ἀπὸ ὅσα περιείχον ἡ ἐπιστολῆ, ἐ-
 ξεπλάγη πολλὰ, καὶ ἤδη ἐπίσταν ἀμεταθέτως,
 ὅτι ὁ Σχβεδοβόργυ ἔβλεπον ἀληθῶς πνεύμα-
 τα. ἀλλ' ὁ κόμης Φ. πρὸ μεγάλων ἐπὶ ἀνεκά-
 λυψε τὸ ἕως τότε ἀκόμη ἀλύτον αἰνίγμα. οἱ
 κόμητες Τ. καὶ Χ. ἦσαν παρόντες, ὅτε ἡ βα-
 σίλισσα ἐπέταξεν εἰς τὸν Σχβεδοβόργυ τὸ ρη-
 θῆν. τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἀδελφόν της τὴν
 εἶχον κρυμμένω αὐτοί. ἐπειδὴ τήτε ἐρώτησεν
 ἡ βασίλισσα, δεῖ νὰ εἰπῆν εἰς αὐτὴν τὸ δο-
 κῆν αὐτῆς δεῖ τὰς τότε βασιλικὰς ὑποθέσεις,
 ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὸ κάμνουν οἱ ἴδιοι ἀ-
 μέσως, ὅθεν ἐκοινολόγησαν εἰς αὐτὸν τὴν ἐπι-
 στολῶν, καὶ αὐτὸς ἔπαρεπε νὰ εἰπῆ, ὅτι τὸ πνεῦ-
 μα τῆ Πείγκιπος φανῶν τὸ ἐπρόσθε νὰ εἰπῆ
 εἰς αὐτὴν, ὅτι δεῖ τὸ δὲν ἀπεκείθῃ, διότι
 δὲν ἐνέκεινε τὸν ῥόπον τῆς ζωῆς της, καὶ ὅτι
 δι' αὐτῆ ἅμα τὴν ἐπὶ ἀγαθάλει τῶρα νὰ μὴ ἀνα-
 κατώνηται εἰς τὸ ἐξῆς εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ
 βασιλείου.

Εἰς τὸ ἀ. βιβλίον τῆ Σαμυῆλ, καὶ εἰς τὸ κή-
 κεφάλ. τήτε, ἀναγινώσκοντες δεῖ γυναῖκά τινα
 τῆ Εὐδῶρ, ὅτι ἠθέλησε νὰ καλέσῃ ἐκ νεκρῶν
 τὸν

τὸν ὑποθαυόντα Σαμὴλ χάριν τῆ βασιλείως
 Σαὺλ. ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ γυνὴ ἀναμφιβόλως ἴ-
 ξόρει τότε κάποιας τέχνας, ἵνα νὰ ἀπατήσῃ τὰς
 θεαταίς. ἵνα τὸ συμβεβηκὸς δὲν πρέπει νὰ
 δοξάζωμεν ἄλλο, ὡς ὅτι ἐσάθη μία ψιλὴ
 ἀπάτη· καὶ δῆλον ἐκ τούτου, ὅτι ὁ Σαὺλ δὲν ἔ-
 βλεπε τίποτε μετὰ τὰ ἰδιά τε μάτια. ἡ γυνὴ
 τῆ περιέγραψε μόνον τὴν ἵνα τῆς τέχνης τῆς πα-
 ραχθεῖσαν μορφῇ. αὕτη εἰσήγαγε τὸν Σαμὴλ
 λαλῶντα, καὶ ἠπάτησε μετὰ τὸ τὴν φαντασίαν
 τῆ βασιλείως. διότι ἡ ἀληθὴς ψυχὴ τῆ Σα-
 μηλ δὲν ἠμπορῆσε νὰ φανῇ, ὡς πορῶθεῖσα
 εἰς τὸν διωρισμένον τόπον τῆς εἰς τὴν σιγῆν
 τῆ θανάτου. ὅτι δὲ ὁ ἁέβολος, ὡς πανῆργος
 τεχνίτης, παρήγαγε ὅτι τάχιστα προσαγῆ τῆς
 γυναικὸς εἶδωλον αἰρίον, ἢ ἔλαβε μορφῇ ὁ-
 μοίαν μετὰ τὴν τῆ ὑποθαυόντος Σαμὴλ, καὶ τὴν
 το ἀδυνατεῖ. διότι τὰ πονηρὰ πνεύματα δὲν
 ἠμπορῶν νὰ ἐνεργῶν ἀμέσως εἰς τὰ σώματα,
 καὶ δὲν κοινωνῶσι μετὰ τὴν γλῶσσαν. ὅθεν πρέ-
 πει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι αὕτη ἡ νεκρομάντις
 τῆ Εὐδῶρ ἡ ἀπατεῶν.

Ἄν περιεγράψοντο ἀκριβέστερον ἡ ποιότης τῆς
 γυναικὸς, ὁ τόπος, ὅπως τὸ πνεῦμα ἐφάνη, αἱ
 τελεταί, ὅπως αὕτη ἐμεταχειρίθη ἵνα τὸ, ἡ
 θέσις τῆ βασιλείως εἰς τὸ οἰκημάτα, καὶ τὰ
 τοιαῦτα, εἰδείχνετο εὐκολὰ ἐκ τούτων ὁ ἵνα τῆς
 ἀπάτης. ἀλλ' ἐπειδὴ περιέχεται μόνον μία μι-
 κρὰ ὁπτιομὴ τῆς ἰσορίας, ἀγνοῶμεν, μετὰ ποίας
 δολερᾶς τέχνας ἠπάτησεν αὕτη τὸν βασιλέα.
 πλὴν τὸ δὲν μᾶς ἐμποδίζει ἵνα τὴν νὰ νομί-
 ζωμεν ὡς ψιλὴν ἀπάτην ὅλον τὸ συμβεβηκὸς
 ἵνα τῆς ρηθούτας λόγους. λοιπὸν μένει βέβαιον,
 ὅτι ἡ κοινὴ δόξα περὶ τῆς κλήσεως τῶν νεκρῶν,
 καὶ

ἢ περὶ τῶν ἐρωτῶν αὐτῆς διὰ κεκρυμμένα πράγματα, εἶναι ψιλὸν πλάσμα τῆς δεισιδαιμονίας. ἀλλ' ὁμολογητέον, ὅτι οἱ ἔτι καλέμφοι ἔξορκισαὶ τῶν πνευμάτων ἰξόρευν τοιαύτας μουσικὰς τέχνας, δι' ὧν πλανῶν εὐκόλα τὰς ἀμαθεῖς. διότι ἔχον διὰ φορα ὄργανα, μὲ τὰ ὁποῖα, διὰ μέσων τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ὡδασαίνουσιν εἰκόνας πραγμάτων καὶ φεικτῶν μορφῶν, ἄπόντων. ὁποῖος ἰξόρει ταῦτα τὰ τεχνητά, ἔτις δὲν ἀπατάται διὰ τῆς γοητείας τοιαύτων ἔξορκισῶν τῶν πνευμάτων εὐκόλα. διὰ φυσικῶν μηχανημάτων ὡδάζονται φαινόμενα, ὅπου ἐκπλήττουσι τὰς μὴ γνωρίζοντας τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως. ἢ ὄχι μόνον τῆτο, ἀλλ' οἱ φυσικοὶ ὡδασαίνουσιν ἀκόμη μὲ μερικὰς καθρέπτας ταύτας, ἢ ἐκείνας τὰς μορφὰς εἰς τὸν αἶρα, ἢ μάλιστα τοιαυτοῦ ὅπως, ὡσεὶ πρέπει νὰ κινῶνται πλησιάζουσαι εἰς ἡμᾶς ἢ ἀνθρώπιναι μορφαί. Ἰδὲ λοιπὸν πόσον τεχνητὴ εἶναι ἡ φωνάκη, ἢ γοητεία, δι' ἧς οὐκ ἔστι ὑπερβολὸς ἔξορκιστῆς ἀγωνίζεται νὰ ἀπατᾷ τὰς ἀμαθεῖς.

Ὁ τοιαύτος τῶν πνευμάτων ἔξορκιστῆς φέρει τὰς παρδελσκομίας εἰς οἴκημα, ὡς τὰ πολλαῖα πανταχόθεν μελανοσκεπασμένον. εἰς τὸ μέσον αὐτῆ ἴσεται ἰερά τῆ ἀπίζα μέλαινα, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποῖαν καίον δύο φῶτα, ἢ ὅπως δέρισκονται ἢ κρανία, ἢ ὅσα ἀνθρώπων, διὰ νὰ φοβήσῃ, ἢ προξενήσῃ φείκω εἰς τὰς θεατὰς οὐδὺς ἔξ ἀρχῆς μὲ τὴν παρσίαν τέτων τῶν ἀντικειμένων. εἶτα κάμνει εἰς τὴν γλῶσσαν περὶ τῆς τῆ ἀπίζαν κύκλον, ὡδασαίνουσιν τὰς παρόντας ἐξάπαντος νὰ μὴ ὁμιλήσῃν, μήτε νὰ τολμήσῃν νὰ ὑπερβῶν τὸν κύκλον. διότι ἀλλέως ὁ διὰ βολος σρεβλώνει τὸν λαιμόν τῶν. ἢ ἀρχίζει εἶτα

τὰς

τὰς ἔξορκισμῶν με' σκοτεινὰς καὶ ἀκατανοήτους λόγους, θυμιῶν με' διάφορα ἀρώματα. ἔξαφνα σβεννύονται αὐτομάτως τὰ φῶτα, καὶ γίνεται σφοδρὸς ψόφος, ἄπὸ τὸν ὁποῖον διασείεται ὅλον τὸ οἶκημα. ἐκείνῳ τῷ στιγμήν φαίνεται τὸ πνεῦμα, σαλεύοντιν εἰς τὸν αἶρα ἐπὶ τῆς ἑαπέζης, καὶ κινῶντιν ἀκαταπαύτως. ὁ ἔξορκιστὴς παίει με' τὸ ξίφος τε δια' μέσσω τῷ πνεύματος, τὸ ὁποῖον μῦθον ἀποδιδάσκοντιν ἀρχίζει εἴα ἐλεεινόν, καὶ φοβερόν ὀλοθυγμόν. εἶτα ὁ ἔξορκιστὴς τῷ προβάλλει διάφορας ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀποκρίνεται με' φωνῶν βραγχώδη καὶ φοβεράν. ἔξαφνα ἀκέεται καινὸς θόρυβος, ἄπὸ τὸν ὁποῖον ταραττεται τὸ οἶκημα, καὶ τὸ πνεῦμα γίνεται ἀφαντόν.

Ἡ ἀπάτη ὅλα τὰτα τῷ μηχανουργήματος κρύπτεται τόσον τεχνικῶς καὶ πανόργως, ὥστε καὶ ὁ ἔξυτάτος νῦν εκπλήττεται δια' τῷτο, μὴ δυνατός να λύσῃ εὐκολα τὸν δεσμόν. Τὸ φαινόμενον τῷ πνεύματος εἰς τὸν αἶρα ἐπὶ τῆς ἑαπέζης ἀποτελεῖται ἄπὸ εἴα λυχνῆχον, κεκρυμμένον εἰς τῷ ἑαπέζαν. Ἐπειδὴ προξενεῖ τοιαῦτα θαυμάσια ἀποτελέσματα, δι' ὧν οἱ παρόντες ἐξίστανται, ὠνομάθη λυχνῆχος μερικὸς. τῷ μηχανῶν τῷ ἰξόδρον πολλοί, καὶ με' αὐτὴν γίνονται καὶ τὰ παιγνίδια τῷ σκιῶν εἰς τὸν τοῖχον. τῷ ἀκρεβῆ περιγραφῶ τῆς κατασκευῆς τῆς τῷ ἀδραφέχω με' σιωπῶν ὡς σκοτεινῶν, καὶ δυσκολοκατάληπτον εἰς τὰς περισσότερας ἀναγνώσας με. σημειῶνω μόνον, ὅτι εἰς αὐτῷ δέρεσκεται εἴα καθρέπτῆς, εἴα λύχνος, καὶ δίσκοι ὑάδινοι, εἰς τὰς ὁποίας ζωγραφῶνται με' διαφανῆ χρώματα τὰ ἀντικείμενα, ὅπως μέλλουσι να ἀδρασαθῶν. ἔπος ὁ λυχνῆχος ἐνεργεῖ τῷ

Fisica popol.

D

ἀδρα-

ἀδράσασιν τῶν μικρῶν ἀντικειμένων εἰς εἷα τοῖ-
 χον σκοτεινῆς οἰκήματος εἰς μέγεθος μεγαλήτε-
 ρον ἀπὸ τὸ γεγραμμένον. ἐκτὸς τῆς τρέπει νὰ
 ἐξάραμεν, ὅτι τὸ κεχρωματισμένον φαινόμενον
 τῶν μικρῶν ἀντικειμένων, ὅ,π᾽ ἐγράφησαν ὅτι
 τῆς ὑαλίνης δίσκου μετ' ἄφρατῆς χρώματα, ἠμπο-
 ρεῖ νὰ ἀπεικονισθῇ ὄχι μόνον εἰς τὸν τοῖχον,
 ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν καπνὸν, ὅ,π᾽ ἀναβαίνει
 εἰς τὸ ὕψος ἀπὸ τῆς αἰῶς ὅπῃ τῆς λυχνέχου.
 εἰς τῆτον τὸν καπνὸν διδύμυται τὸ φῶς, τὸ ἐ-
 ξερχόμενον ἀπὸ τὸν λυχνέχον. αὐτὸ λοιπὸν ζω-
 γραφισθῆ εἰς τῆς ὑαλον φαῖντασμα, φαίνεται τῆ-
 το εἰς τὸν καπνὸν, καὶ ἐπομῶς εἰς τὸν αἶρα.
 πρῶτον προκύπτει ἡ κεφαλὴ αὐτῆς, εἶτα καὶ μι-
 κρὸν γίνεται ὄρατὴ ὅλη ἡ φεικτὴ μορφή. εἶναι
 ἀνάγκη καὶ ἡ ὕελος, εἰς τῆς ὁποῖον ζωγραφεί-
 ται τὸ φαῖντασμα, νὰ σκεπασθῇ ὅλη μετ' ἄφρατῆς
 πράγματα, ὡς μόνον ἡ γεγραμμένη εἰκὼν νὰ
 μὴ ἄφρατῆς. Τότε βλέπεται εἰς τὸν καπνὸν
 μόνον ἡ εἰκὼν, χωρὶς τῆς λάμψιν τῆς φωτὸς,
 ὅ,π᾽ τῆς φεμυκλώνει. ἡ ἀπάτη αὕτη, εἶσα
 πολλὰ, τεχνητῆ, δεῖ ἀνακαλύπτεται ἀπὸ τῆς
 θεατῆς ἀδύς· διότι, ἐπειδὴ τὸ οἶκημα καλύ-
 πτεται μετ' ἄφρατῆς πράγματα, ὁ καπνὸς δεῖ
 βλέπεται· καὶ ἐπειδὴ ἡ κίση τῆς λυχνέχου σέκε-
 ται ὅτι τῆς ἔαπέξης, ὁ ἐξορκιστὴς κρύπτει τὴν
 αἰτίαν τῆς θαυμασίας ἀδράσεως τὸσον τε-
 χνικῶς, ὡς ὁ θεατὴς μὴ εἶ ἀμφίβολος, αὐτὸ τῆ-
 το τὸ αἰφνίδιον φαινόμενον δεῖ παρασείνη τῆς
 ὄντι τὸ κληθεῖν πνεῦμα. ὁ φοβερός ὀλολυγμός
 τῆς πνεύματος, ἐν ᾧ ὁ ἐξορκιστὴς διελάουσι τὸ ξί-
 φος δι' αὐτῆς, καὶ ἡ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς ὀμιλίας, καὶ
 ἀπόκρίσεις φαίνονται εἰς τὸν ἀμαθῆ θεατῆς αἰ-
 νίγματα ἀλυτα, ὁ ἐποῖος τῆς ἴσως περὶ αὐτῆ-
 ρον

ρον νεκρῆται ὑπὸ φόβον, ὡς ζῆ· ὅτι ὅμως τὸ πνεῦμα, ὅ,πε συλίσαται ὑπὸ μῆνα χρώματα, ὁρατὰ γινόμενα εἰς τὸν καπνὸν, ἠμπορεῖ νὰ ὀλολύζη, καὶ νὰ λαλή, τῆτο τὸ εἰκάζομεν ὄντεῦθον, ὅτι δηλαδὴ τοῖσται πλαῖοι ἐπάγονται ὡς τὰ πολλὰ καὶ εἴα ἐγγασείμουθον. ὄθον οἱ τῶνοι, τὰς ὁποῖας νομίζον ὅτι τὰς ὡδῶγει τὸ πνεῦμα, ὡδῶγονται ὑπὸ τὸν ἐγγασείμουθον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐξωπεικῶς ὁδὸ βλέπον τίποτε.

Τὰ λοιπὰ φαινόμενα, ὡς ἡ σβέσις τῆς φῶτων, καὶ ὁ θόρυβος προέρχονται ὑπὸ τῆς ἰδιαιτέραν δῆταξιν τῆ οἰκήματος, εἰς τὸ ὁποῖον κρύπτονται τὰ βοηθητικὰ πρόσωπα, ὅ,πε ὑποτέλῃσι τέτοια πράγματα. Ἰδὲ δῆ τοῖστων τεχνητῆς γοπτειῶν ἀγωνίζεται εἴας πανῆργος ἐξορκιστῆς νὰ πλαῖα τὰς ἀμαθεῖς.

Τοιαῦται ἀναμφιβόλως ἦσαν καὶ αἱ κλήσεις τῆς πινδμάτων εἰς Ἰωάννη Σχαιπφέρη. ἔτος ὁ μάγος καὶ ἀπατεῶν πρότινων ἐτῆ ὡδίπε ἐφημίζετο πολλά. δῆ τῆς ἐξορκισμῶν τε ἠπάτησεν ὄχι μόνον τὸν κοινὸν λαόν, ἀλλὰ καὶ ὁπισήμες σοφῆς, οἱ ὁποῖοι, σερέμμοι τῆς γνώσεως τῆς φυσικῆς ὡδὲ τῆς δυνάμεων τῆς σωμάτων, ὁδὸ ἐδύσαντο νὰ κείνωσιν. ἐκείνον τὸν καιρὸν διῆχυρίζοντο μὲ μεγαλωπῆτι βεβαιότητα, ὅτι ὁ Σχαιπφερ ἐξώρκισε τὰς ὑποθαμμῆς καὶ τὰς προεκαλέσατο ἐκ τῆς μνημείων. καὶ τὰς βεβαίας εἰδήσεις, ὅ,πε ἔχομεν ὡδὲ τῆς, ἀναγκαζόμεθα νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι αὐτὸς ἔξορρε νὰ παρασταίη εἰς τὰς θεατὰς μορφὰς, αἱ ὁποῖαι ἔλεγον ὅτι ἦσαν αἱ ἐξορκιδεῖσαι ψυχαὶ τῆς ὑποθαμμῶν. λέγον δὲ ὅτι ὡμίλων, ἐκινῆντο, μὴ κενῆσαι ἔτε τὸν εἴα πόδα, ἐσαλοῦντο εἰς τὸν αἶρα, καὶ ὄν μέρει, ὅτι ὡλόλυζον ὀδυνηρῶς. τὸ

φαινόμενον τῶ πνεύματος, τὰς ἀποκρίσεις, καὶ τὸν φεικτὸν ὀλολυγμὸν, ὅ,πε ἔκαμν, ἤμπορεῖ τώρα κάθε εἶας νὰ τὰ ἐξηγήσῃ εὐκόλα ἐκ τῆς ῥηθούτων ἁγὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶ μαγικῆς λυχνέχῃ, καὶ τῶ ἐγγαστριμύθῃ. ὅταν ὁ Σχραίπφερ δὲν ἐδωκῆθῃ νὰ τελειώσῃ τὸν σκοπὸν τῆς ἀπάτης τε, τέλος πάντων ἀπελπίθῃ, καὶ ἐγειρῶν αὐτόχειρ τῆ 8 ὀκτωβρ. 1774. εἰς τὸ χωρίον Βοζσταλ ἐμφορῶν τῆς Λειψίας. ἔπος λοιπὸν ὁ τῶ πνεύματος ἐξορκισμὸς τῶ Σ. ὅ,πε ἔκαμε τόσον κρότον εἰς τὸν κόσμον, δὲν ἐγένετο ἀλλέως, ἢ ἁγὰ μὲ τεχνητῶ ἀπάτῃ. ὅθῃ δικαίως πρέπει νὰ θαυμάζωμν, ὅτι ἀκόμη καὶ τῶ σήμερον, ἐν ᾧ οἱ ἀνθρώποι τόσον ἐφωτίθῃσαν ἀπὸ τῶ σοφίαν, ὑπάρχουσιν ἀνθρώποι, καὶ μεταξὺ αὐτῶ καὶ μερικοὶ ἀπὸ τῆς ἀξιωματικῆς, πισδύοντες εἰς κλήσεις πνεύματος, καὶ πλανῶνται καὶ ἀπατῶνται μὲ ἁφύρας γοητείας, ὅ,πε τοῖς παρασαίνονται ἐμφορῶν εἰς τὰ ὀμμάτιάτων. πρέπει ὅμως τρόπον τινὰ, ὑπεραπολογέμνοι ὑπὲρ αὐτῶ, νὰ τοῖς συγγινώσκωμν, ἀσοχαθῶμν, ὅτι τὸ ἔφασμα τῶ ἀπατῶ συχνὰ τόσον τεχνητῶς ὑφαίνεται, ὡσε ἁγὰ πλέκεται εἰς αὐτὸ καὶ ὁ συμετώτατος. καὶ ἐπειδὴ ἰσορικαὶ διηγήσεις συμεισφέρων πολλὰ εἰς παύσιν τῆς δεισιδαιμονίας, ἀσμύως ἔτερπον τῆς ἀναγιώσας με μὲ τῶ διήγησιν μερικῶν τοιῶτων συμεβεβηκότων, ὅ,πε φαίνονται ἀπίσδύτα, ἁγὰ νὰ τοῖς πληροφορήσω τῶ ἁγὰσότερον ἁγὰ τῆς ἀπάτης, τῆς παρεγχαρῆσας εἰς τῆς ἐμφανισμῆς τῶ πνεύματος, ἀν μοὶ τὸ ἐπέτρῆπον τὰ ὄρια τῶ παρῆντος βιβλίου.

Τίποτε ἄλλο δὲν παρασαίνει πλέον ἀπατῶν φαινόμενον ἁγὰ τὸ χινέζικον παιγνίδι τῶ σκιῶν,

σκίων, τὸ ὁποῖον διεγείρει μεγαλωπία ἐκστα-
σιν. εἰς τὴν χώραν, ἢ ὁποία παρασαίνει τὸν
ἄρατον, βλέπει ὁ θεατὴς τὴν δύσιν τῆς σελή-
νης, καὶ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡλίου τὸσον φυσικὰ,
ὥστε δὲν ἰξόβρει, ἀνὰ τὴν ἐπιπέδον τῆς δόσης πρὸς εἰς
τὰ ἴδια ὀμμάτια τε. Διὰ τὴν δύναμιν τὴν πα-
ρασαίνουσαν πολλά φυσικὰ καὶ διάφορα ζῶα, καὶ μορ-
φαὶ ζώων, καὶ τεθνεώτων ἀνθρώπων, καθὼς
καὶ τὸ θέαμα τῆς βροχιαίας βροχῆς, καὶ τῆς χα-
λάζης.

Ὅταν ὁ ἀμαθὴς βλέπῃ τοιαύτας παρασαί-
σεις, εὐκόλως φαντάζεται, ὅτι παρήχθησαν διὰ
τεχνῶν μαγικῶν. ὅμως τὰ τέτοια φαινόμενα
γίνονται ἐπισημότερα ὡς τὰ ἄλλα· καὶ πᾶς
τις δύναται νὰ τὰ μιμηθῇ ἐν μέρει εἰς τὸ οἴ-
κημά τε. Διὰ τὴν τέχνην (τρύψασαι) μίαν λε-
πτὴν ἐκ λίνας ὀθόνου ἐπαύω εἰς τὸ μαγκάον
(ὅπερ κεντὴν αἰ γυναικες)· ὀλίγον μακρὰ ἀ-
πὸ αὐτὸ κράτισον ὀπίσω τε κερὸν ἀσάμινον,
καὶ μετὰ μερικὰ χήματα, κατεσκευασμένα ἀπὸ
πολλὰ πυκρὸν χάρτιον (μακκαβαῦ), καὶ διὰ
τῆς ψαλίδος μεμορφωμένα καὶ τὴν σκιαγραφίαν
τῶν εἰκασμένων, κίνει αὐτὰ πρὸς τὴν ὀθόνου
μεταξὺ τῆς φωτὸς, καὶ αὐτῆς, καὶ ὁ θεατὴς ὁ ἰ-
σάμενος ἐμφορῶν τῆς ὀθόνης βλέπει τερπνό-
τατον θέαμα.

Διὰ νὰ δείξωσιν οἱ τὰ τοιαῦτα ὀπισθάμενοι εὐ-
μορφον χώραν, ζωγραφῶσιν εἰκόνα, καὶ τὴν δι-
δασκαλίαν τῆς ὀπτικῆς, χειροσμένω ἐπαύω εἰς
λεπτὴν ὀθόνου σπεικίω (ταφρέτ, κατὰ ὀνο-
μαζομένω) ποτισμένω εἰς ἔλαιον, τὴν ὁ-
ποίαν τείνωσιν ὀπίσω τῆς ὀθόνης τῆς
ἐν μαγκάω. ἀνὰ αὐτοὶ πάλιν κινῶσι μετὰ τὴν
χεῖρα ἡρέμα, ὀπίσω τῆς ἐξωγραφικῆς σπει-

κῆς ὀφθόνης εἰς τὴν χώραν, ὅπως παρασαίνει τὸν ἕρανόν, σωλῶα δὲ ὀρείχαλκον, (πάφιλαν) ἔστω τὸ μῆκος ὅσιν δακτύλης τινάς, καὶ ἔστω ἡ ἐσωτερικὴ κοιλότης ἢ ἡ διάμετρος τῆς ἔχει τὸ χῆμα τῆς ἡμισείας σελῶνης, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἔχαστον πέρασ διείσκειται μικρὸν καῖον φῶς, τότε βλέπει ὁ θεατῆς εἰς αὐτὴν τὴν χώραν τὴν σελῶν δυομηνίαν. Διὰ τῆτο κατασκευάσασον τοιῦτον σωλῶα καὶ τὸ αὐτὸ χῆμα, ἄψον εἰς αὐτὸν λαμπάδιον ἐκ κηρῶ, καὶ ἀναπέτασον λιπὴν ὀφθόνου μόνον εἰς τὸ ὀπίσθεν ἀνοικτὸν μέρος εἰς ὅσκαμνίαν, ὅπως σπείζομεν τὸ σῶμά μας, καὶ εἰς εἰς σκοτεινὸν οἶκημα ὀπίσθεν τῆς ὀφθόνης κίνει ἡρέμα τὸν τοιῦτον σωλῶα, καὶ ἔτω πληροφορεῖσαι, ὅτι ἐγὼ εἶπον τὴν ἀλήθειαν.

Τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡλίου τὴν παρασαίνουσι κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. εἰς τῆτο μεταχειρίζονται ὡσαύτως σωλῶα ὅμοιον ὀρείχαλκινον, ὅμως εἰς τὸ ὀπίσθεν μέρος ὀλίγοντι σκοτώτερον, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἀκρότατον πέρασ καίει ὡσαύτως λαμπάδιον. Τὸ ἔμφορον πέρασ τῆς σωλῶος περατῆται μόνον εἰς ἀκτῖνας, καὶ τὸ χῆμα, καθ' ὅσων σπυρδίζουσι καὶ ζωγραφεῖν τὰς σφαῖρας τῶν ἀγίων. αὐταὶ αἱ ἀκτῖνες κάμπτονται εἰς τὰ ὀπίσθεν πρὸς τὴν κοιλότητα τῆς σωλῶος. αὐτὸ λοιπὸν κινῶσι τὸν σωλῶα καὶ μικρὸν δὲ τὸ πέρασ τῆς ἀναπεπετασμένης ὀφθόνης ἐπέκεινα τῆς ἀνω πέρατός τε, βλέπει ὁ θεατῆς τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα, καὶ ἀναβαίνοντα πάντοτε ὑψηλότερον εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Τὰ διάφορα ἀγρια ζῶα ὅπως βλέπομεν (εἰς τὸν θάλασον λ. χ.) εἶναι χῆματα δὲ πολλὰ πικρὸν χάρτιον, (μακκαβαν) κεκομμοῖα κατὰ τὴν σκιαγραφίαν αὐτῶν τῶν ζώων. αὐτὰ τὰ χῆματα-

ματα ἔχουσι λαβῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων λαμβά-
 νοντες τὰ τὰ κυβερνώσιν ὀπίσω τῆς ὀφόνης κα-
 τ' ἀρέσκειαν. ὅποιος ἰξάρει τῶν τέχνων τὰ νὰ
 χωρίζῃ μὲ τὸ ψαλίδι τέτοια χήματα, καὶ νὰ
 διαικῇ ἕκασον μέλος αὐτῶν ἴσ' ἕκαστον νημάτων,
 ἢ ὅποιος θέλει νὰ τὰ κατασκιάσῃ ὑπὸ ὀρεί-
 χαλκον, ἕτος ἢμπορεῖ νὰ παραστήσῃ ὅλα τὰ
 ρηθόντα εἰς τὸ οἰκημά τε. τελάχισον τὰ παι-
 δία δυνάμται νὰ παίζωσι μὲ τὸτο παίγνιον
 πολλὰ τέρπνον, ἀλλὰ καὶ ἀφέλιμον αὐτὰ τὰ
 ἴσ' κατασκιάζωσι τὰ χήματα. εἰς τὸ νὰ κά-
 μωμεν βροχῶν εἰς τῶν θάλασσαν, εἰς κειρὸν
 ζάλης, χρησιμῶσι ἐν ἀπλύσατον μέσον. λάβε
 μίαν ταινίαν μὲ κροσσὸς, ἢ μόνον ἐν τέμμαχος
 ὕφασμίνης λιπῆς ὀφόνης, εἰς τῶν ὁποίαν διεί-
 σκονται ἀκόμη νήματα, καὶ κόλλησον τὸ ἄνω μέ-
 ρος αὐτῆς, δι' ἑ τὰ νήματα, ἢ οἱ κροσσοὶ συ-
 νέχονται, εἰς σονὸν σαυιδάκιον. αὐτὸ κρατῆς ταύ-
 τῶν τῶν ταινίαν ἴσ' νημάτων, ἢ κροσσῶν ὀπι-
 θεν τὰ σαυιδία, καὶ ὑπολύσης εἰς τὰ κάτω πρῶ-
 τον ἕκασον, εἶτα πλείω, τελοῦταῖον ὅλα τὰ νή-
 ματα, ἢ κροσσὸς, καὶ μὲ τὸτο τῶν κλονεῖς δυ-
 νατὰ, τὸτο δείχνει εἰς τὸν θεατῶν τὸ φυσικὸν
 θέαμα τῆς ραγδαίας βροχῆς. χαλάζει ποροξε-
 νῶν εὐκολα πίσσα, ἢ σφαιρίδα ἐξηρημνία τῶν
 νημάτων.